

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **O. L.**, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem v Litoměřicích, Sovova 709/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 14. srpna 2013, č. j. MSK 101600/2013, sp. zn. DSH/23795/2013/Zez,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. srpna 2013, č. j. MSK 101600/2013, sp. zn. DSH/23795/2013/Zez **se zrušuje** a **věc** se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 7. 4. 2013 v 12:07 hod. v Ostravě Hrabůvce na ulici Plzeňské (Slučí) ve směru na Starou Bělou, řídil motorové vozidlo tz. Land Rover, RZ X, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci 50 km/h, okamžitou rychlostí jízdy 110 km/h, naměřenou silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI. Po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 %, jel rychlostí nejméně 106 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h. Za toto jednání mu byla dle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 6 měsíce s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl dne 7. 5. 2013, č.j. SMO/167687/13/DSČ/Šuch, sp. zn. S-SMO/129684/13/DSČ tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z podkladů rozhodnutí, zejména z listinných důkazů, spolehlivě zjistil a má za nadevší pochybnost prokázáno, že O. L. (žalobce) dne 7. 4. 2013 v daném úseku komunikace překročil dovolenou rychlost jízdy v obci o 50 km/h, která mu byla při měření rychlosti silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI výrobního č. UX018452 zaměřena na 110 km/h, a po možné korekci ± 3 % byla tato rychlost jízdy stanovena na 106 km/h, tudíž překročil dovolenou rychlost jízdy v obci o nejméně 56 km/h, čímž se dopustil porušení ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Prap. P. s řidičem sepsal protokol oznámení přestupku, kde řidič nevyužil možnosti k věci se písemně vyjádřit, ač správnost údajů v protokolu vlastnoručně podepsal. Fotodokumentace prokazuje datum, místo a čas měření, směr. Silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI byl ověřen Českým metrologickým institutem Brno, přičemž platnost ověření rychloměru končí dnem 26. 11. 2013, jak je uvedeno na Ověřovacím listu č. 8012-OL-70325-12. Z výpisu evidenční karty osoby K. D. správní orgán zjistil, že za poslední tři roky má jeden záznam. Jde-li o učiněná skutková zjištění, má správní orgán protiprávní jednání obviněného za spolehlivě zjištěno a prokázáno. K technické stránce měření rychlosti tímto typem radaru správní orgán uvádí, že je vyloučena nesprávná identifikace vozidla či jeho řidiče.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy dne 7. 5. 2013, č.j. SMO/167687/13/DSČ/Šuch, sp. zn. S-SMO/129684/13/DSČ, o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými. Přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že obviněný v souhrnu provedeného dokazování a vyhodnocení všech důkazů porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť tohoto přestupku se dopustí ten, kdo překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním

předpisem. Na základě zjištěného krajský úřad dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu se zákonem a v souladu se zákonem také byla věc projednána u ústního jednání, kterého se žalobce bez omluvy neúčastnil a následně i vydáno rozhodnutí. Žalovaný k námitce odvolatele (žalobce), že nelze z fotografie spolehlivě určit, zda se naměřený údaj stahoval k jeho vozidlu, v odůvodnění uvedl, že rychloměr MicroDigiCam LTI je silniční laserový rychloměr, což plyne z ověřovacího listu. Je obecně dostupnou informací (např. na internetu), že laserový paprsek je světlo vyzařované z laseru ve formě úzkého svazku a na rozdíl od světla přirozených zdrojů je koherentní a monochromatické a lze je považovat prakticky za bodový zdroj záření (zdroj vysílající tenký paprsek záření, promítající se na překážce bodem - např. laserové ukazovátko). Z uvedeného je zřejmé, že laserový paprsek (šířící se rychlostí světla) použitého rychloměru, nemohl zachytit jiné vozidlo než to ve středu fotografie. Fotografie měřeného vozidla je pořízena v okamžiku změření. Při měření je využíváno odrazu laserového paprsku, který se pohybuje rychlostí cca 300.000 km/s, z čehož vyplývá, že ke změření rychlosti dojde okamžitě a ve stejném okamžiku je vyslán impuls do kamerového systému, který pořídí fotografii. Fotografie tak zobrazuje stav cca 0,001 s po změření rychlosti. Není tedy pochyb o tom, které vozidlo bylo měřeno. Žalovaný dále neměl pochybnosti, že v daném úseku je nejvyšší povolenou rychlostí jízdy 50 km/h, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že místo přestupku se nachází v obci v její zastavěné části s bytovými domy a chodníkem minimálně po jedné po straně pozemní komunikace s přechody pro chodce a světelnými signály řízenou křižovatkou. Každý řidič tak musí bez pochyb poznat, že se nachází v obci. Z oznámení policie vyplývá, že obviněný měl porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích, z čehož vyplývá, že měl porušit obecnou úpravu, která stanoví, že v obci se jezdí rychlostí 50 km/h. Krajský úřad nemá pochybnosti o tom, že v úseku, ve kterém bylo vozidlo obviněného změřeno, je nejvyšší dovolená rychlost daná touto obecnou úpravou, tedy 50 km/h. Obviněný ve svém odvolání jen obecně uvádí, že zmocněnec obviněného měl zájem seznámit se s místem údajného spáchání přestupku a zjistit, jaká je v místě nejvyšší dovolená rychlost, zda tato nebyla dopravní značkou upravena na vyšší než 50 km/h. Takováto námitka, která jen upozorňuje na možnost, že v daném místě může být značkou upravena nejvyšší dovolená rychlost vyšší, nedává důvodnou pochybnost o tom, zda nejvyšší dovolená rychlost v místě měření je 50 km/h. Dále žalovaný uvedl, že ve výrokové části je uvedeno jako místo spáchání přestupku Ostrava-Hrabůvka, ulice Plzeňská (Slučí). Je tedy zřejmé, že se jedná o místo v obci Ostrava na ul. Plzeňské poblíže ul. Slučí, a že v tomto úseku je maximální dovolená rychlost 50 km/h. Lze si jistě představit lepší, přesnější označení místa skutku, avšak identifikace přestupku je prováděna z důvodu jeho nezaměnitelnosti s jiným přestupkem. Přestupek je v daném případě identifikován místem, časem, vozidlem a osobou přestupce, což v daném případě splňuje podmínku, aby tento nebyl s jiným přestupkem zaměnitelný. K námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku pak žalovaný následně doplnil, že obviněný (žalobce) při pořizování fotografií ze serveru <https://maps.google.com> a jejich posouzení nevzal v úvahu přiblížení kamerového systému rychloměru, které samozřejmě opticky prostorově pozměňuje perspektivu oblasti měření. Z logiky věci pak vyplývá, že pohled z křižovatky ul. Plzeňská a Slučí bez použití přiblížení nemůže odpovídat fotografii pořízené kamerovým systémem rychloměru. A konečně se žalovaný též vyjádřil k námitce neprovedení důkazu návodem k obsluze měřícího zařízení, když

konstatoval, že ověřovacím listem č. 8012-OL-70325-12 je doloženo, že rychloměr, kterým byla rychlost vozidla obviněného změřena, byl v době měření po přezkoušení metrologickým střediskem a osvědčení bylo platné. Osvědčení č. 0006 na jméno O. P. prokazuje, že policista obsluhující rychloměr byl proškolen k obsluze tohoto zařízení. Krajský úřad tak nemá nejmenší pochybnosti o tom, že změření rychlosti uvedeného vozidla bylo provedeno odborným způsobem v souladu s návodem a zařízením k tomu určeným a řádně fungujícím. Obecně uvedená námitka obviněného, že návodem k obsluze by bylo prokázáno, že došlo k překročení maximální přípustné vzdálenosti měření, neodůvodnila pochybnost, že tomu tak bylo. Žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že vzdálenost 254 m, na kterou byla rychlost vozidla změřena, není vzdáleností, na jakou by uvedený rychloměr nedokázal rychlost vozidla změřit. Pokud je v návodu uvedena typická vzdálenost pro měření, pak se jedná o vzdálenost doporučenou s ohledem na omezení kamerové části, pořizující snímky (kvalita fotografie). Jak již bylo uvedeno výše, uvedený rychloměr je zařízení pracující na odrazu laserového paprsku, a jestliže si rychloměr změřil vzdálenost jedoucího vozidla, zachytil odražený laserový paprsek, kterému dle fotografie nestála v cestě žádná překážka, pak vzdálenost 254 m neměla na měření vliv.

Obsah žaloby

[4] Žalobce se úvodem žaloby obšírně zabývá obecnou teorií důkazní a vede akademickou disputaci o způsobu provedení dokazování v předmětném řízení, když dospívá k závěru, že správní orgán I. stupně žádné dokazování neprováděl, neboť důkazy nečetl a ani jejich obsah nezaznamenal do spisu (první námitka). Následně se žalobce věnuje měření samotnému, když vypočítává možné vychýlení měřicího zařízení při vzdálenosti měření 254 m, a dále poukazuje na skutečnost, že se žalovaný nezabýval tím, zda je z dané vzdálenosti měření, podle návodu k měřicímu zařízení, vůbec přípustné (námitka druhá). Další námitka žalobce spočívá v nejasném vymezení místa, kde se měl přestupek stát, když předkládá sérii fotografií ze serveru <https://maps.google.com> (námitka třetí). A konečně žalobce napadá též závěr správních orgánů o nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v místě spáchání přestupku (čtvrtá námitka).

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 22. 1. 2014 popřel oprávněnost žaloby. Uvedl, že žalobní námitky jsou ve své podstatě pouze opakování námitek odvolacích, se kterými se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Žalovaný uvedl, že provedl dokazování v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu ve spojení s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 16. 4. 2013 zahájil správní orgán řízení o předmětném přestupku a současně žalobce předvolal k ústnímu jednání na 7. 5. 2013 (žalobci doručeno dne 29. 4. 2013). Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle

§ 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- oznámení o přestupku ze dne 8. dubna 2013, snímku z radarového zařízení, ze kterého zjištěno, že dne 7. 4. 2013 v 12:07:37 hodin ze vzdálenosti 254 m byla vozidlu RZ X naměřena rychlost 110 km/h a dále včetně úředních záznamů zasahujících policistů ze dne 7. 4. 2013;
- ověřovací list č. 8012-OL-70325-12 vydaný Českým metrologickým institutem dne 27. listopadu 2012 s platností do 26. listopadu 2013, dále osvědčení č. 0006 pro O. P. vydaný Policií ČR, opravňující k ovládání laserového měřiče rychlosti systému MicroDigiCam LTI ze dne 6. 10. 2010;
- výpis karty řidiče obviněného, ze kterého zjištěno, že má 1 záznam v přestupcích k 11. 4. 2013, se stavem bodového hodnocení 0 bodů;
- dne 7. 5. 2013 se konalo ústní jednání, žalobce se nedostavil a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí (doručeno dne 20. 5. 2013);
- emailová komunikace mezi tehdejším zástupcem žalobce a správním úřadem, již bylo dohodnuto seznámení se spisem.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 5. 6. 2013 odvolání, které bylo doplněno dne 15. 7. 2013. Dne 11. 7. 2013 správní orgán I. stupně předložil odvolání žalovanému (žalovanému doručeno 15. 7. 2013), poté došlo k doslání doplnění odvolání dne 9. 8. 2013, o odvolání bylo rozhodnuto dne 14. 8. 2013.

Právní úprava

[8] Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[9] Podle § 50 odst. 1 správního řádu *mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*

[10] Podle § 50 odst. 3 správního řádu *je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

[11] Podle § 50 odst. 4 správního řádu platí, že *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

[12] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla*

překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.

[13] Podle ust. § 18 odst. 4 věty první ZoSP *smí jet obci řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

Právní posouzení věci samé

[14] *K námitce ohledně nesprávného postupu při měření.* Krajský soud se v stěžejní části této námitky ztotožňuje s žalobcem, neboť podle názoru soudu se správní orgán I. prvního stupně vůbec nezabýval otázkou možného dopadu vzdálenosti mezi měřicím zařízením a vozidlem měřeným na výsledky měření, resp. souladnost provedeného měření s technickými možnostmi měřicího zařízení a návodem k jeho použití. Žalobce tuto námitku uplatňoval již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž namítal, že správní orgán I. stupně v této souvislosti neprovedl důkaz návodem k použití měřicího zařízení MicroDigiCam LTI. Žalovaný se již s touto otázkou pokusil vypořádat, avšak spokojil se s obecným konstatováním, „...že je mu z úřední činnosti známo, že vzdálenost 254 m, na kterou byla rychlost vozidla změřena, není vzdáleností, na jakou by uvedený rychloměr nedokázal rychlost vozidla změřit. Pokud je v návodu uvedena typická vzdálenost pro měření, pak se jedná o vzdálenost doporučenou s ohledem na omezení kamerové části, pořizující snímky (kvalita fotografie).“ aniž by tuto myšlenku dále rozvedl, konkrétně o to, z jaké činnosti je mu tento závěr znám, jaké podklady při konstrukci tohoto závěru využil, proč je možné závěry aplikovat i na danou věc, atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. j. 1Co 100/2009 ze dne 10.2.2010). Žalovaný tak sám připustil, že měření rychlosti předmětného vozidla se uskutečnilo z větší vzdálenosti než je optimální vzdálenost uvedená v návodu. Na tomto místě je nutno podotknout, že nelze učinit jakýkoliv závěr o možnostech měření z větší vzdálenosti než jaká je typicky doporučována výrobcem měřicího zařízení, resp. soud nedospěl k závěru, že by z větší vzdálenosti nebylo možno měření provádět, avšak jedná se o okolnost, která svědčí o nutnosti provést další dokazování daného přestupku. Správní orgány se tedy měly povinnost zabývat, za situace, kdy žalobce takovouto námitku vznesl, dopadem zvětšené vzdálenosti měření na celkové výsledky měření, provést důkazy, které by svědčily o správnosti výsledku při měření z uvedené vzdálenosti, např. vyjádřením výrobce anebo konkrétněji odkázat na svou úřední činnost, která je k danému závěru přivedla a též zvážil výsledek zasahujícího policisty. Vzhledem k absenci shora popsaného rozvedení závěru o možnostech měření ze vzdálenosti 254 m, je rozhodnutí žalovaného v této části nepřezkoumatelné.

[15] Dále je nutno k uvedené žalobní námitce dodat, že námitka vzdálenosti měření je v této věci zcela konkrétní a kvalifikovaně zpochybňuje způsob měření, ze strany žalobce se nejednalo o obecné konstatování nedodržení návodu obsluhou měřicího zařízení, protože bylo povinnosti správních orgánů provést další dokazování nad rámec důkazů (dokumentů) založených ve správním spisu. Tento závěr soudu je opřen o ustálenou a bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30: „*Další dokazování se vede jenom tehdy, pokud účastník řízení zpochybní postup při měření či jiné skutečnosti. Teprve potom je třeba*

vyslechnout příslušné policisty a zjišťovat, zda prováděli měření v souladu s návodem k obsluze apod.“ obdobně rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-7 nebo ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51.

[16] Vzhledem k shora popsané částečné nepřezkoumatelnosti a vadám správního řízení, pro které je nutno rozhodnutí žalovaného zrušit, se již krajský soud nezabýval dalšími námitkami žalobce.

[17] Postup správních orgánů uvedený v odstavcích [14] a [15] tohoto rozsudku krajský soud hodnotí jako procesní vadu, pro kterou rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátil dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[13] V souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. byl žalovaný zavázán zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč představující soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení ve výši 3.000 Kč dále se tato částka sestává z odměny advokáta za zastupování žalobce ve výši 9.300 Kč za tři úkony právní služby podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“); soud přiznal i odměnu za podanou repliku, i když žalobci neuložil, aby tuto podal (§ 74 odst. 1 věta třetí za středníkem s.ř.s.), a to z důvodu, že touto bylo reagováno konkrétně na obsah vyjádření žalovaného, paušální náhrady hotových výdajů advokáta žalobce ve výši 900 Kč připadající na tyto tři úkony právní služby à 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT a náhrady 21 % DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů ve výši 2.142 Kč, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celkem tedy na nákladech právního zastoupení 12.342 Kč, plus 3.000 Kč soudní poplatek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.7.2015

**JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně**

